

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: *Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Łączewski*

w obecności:

Protokolant: *Sylwia Adameczyk*

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie Iwony Karłowicz, Renaty Banasiak, Anety Kukli – Jasińskiej, Tomasza Mioduszewskiego i Agnieszki Hałasa

po rozpoznaniu w dniach 13 czerwca 2013 roku, 13 sierpnia 2013 roku, 17 października 2013 roku, 5 lutego 2014 roku, 4 kwietnia 2014 roku i 12 czerwca 2014 roku

na rozprawie

sprawy P. K., syna W. i B. z domu H., urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniach 30 grudnia 2005 roku i 4 stycznia 2006 roku, w W., działając przestępstwem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 14184,66 zł (...) S.A. w ten sposób, że wprowadzając w błąd pracowników firmy co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań, zawarł sześć umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nabywając w ramach promocji sześć telefonów marki N. (...), nie podejmując spłat należnych rachunków, to jest o czyn z art. 286 §1 k.k.

I. oskarżonego P. K. uznaje za winnego tego, że w okresie od 30 grudnia 2005 roku do 4 stycznia 2006 roku, w W. na Alejach (...) i ulicy (...), województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14184 złote 66 groszy (...) S.A. w ten sposób, że podczas zawierania sześciu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w wyniku czego otrzymał 6 telefonów marki N. (...) w cenie promocyjnej oraz sześć kart SIM o przydzielonych numerach abonenckich wprowadził w błąd upoważnionych przedstawicieli (...) S.A., co do sytuacji finansowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) i możliwości wywiązania się przez nią z zaciąganego zobowiązania, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i skazuje go, a na podstawie art. 286 §1 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając, na podstawie art. 33 §3 k.k., wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

II. *na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k. w zw. z art. 70 §1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. K. w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona tytułem próby na okres 3 (trzech) lat;*

III. *na podstawie art. 72 §2 k.k. w okresie próby zobowiązuje oskarżonego P. K. do naprawienia wyrządzonej szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty (...) (dziesięć tysięcy) złotych w terminie roku od daty uprawomocnienia się wyroku;*

IV. *na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca pokrzywdzonemu (...) S.A. dowody rzeczowe określone w pkt 1 – 18 wykazu dowodów rzeczowych Nr I/1396/07 (k. 66 – 67 akt sprawy);*

V. *na podstawie art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 k.p.k. zasądza od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1934 (tysiąc dziewięćset trzydzieści cztery) złote 64 (sześćdziesiąt cztery) grosze tytułem wydatków i na podstawie art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) kwotę 1780 (tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.*

Sygn. akt II K 564/12

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie rozpoznając sprawę oskarżonego P. K. ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 30 grudnia 2005 roku, w Salonie (...)mieszczącym się w W.przy Alejach (...), pomiędzy (...) Spółką Akcyjną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością W., reprezentowaną przez członka zarządu P. K.zostały zawarte cztery umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Kolejne dwie umowy, których przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały zawarte pomiędzy tymi samymi stronami, z zachowaniem zasad reprezentacji (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością W.w dniu 4 stycznia 2006 roku, w Salonie (...)przy ulicy (...)w W.. (dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 1 – 2 wraz z załącznikami k. 3 – 42, opinia Instytutu Badań i Ekspertyz Kryminalistycznych k. 140 – 148; zeznania świadka M. B., k. 47, k. 661 – 661; częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. K., k. 93, 453v – 454v, 481v – 482, 590 – 590v)

Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały zawarte w ramach oferowanej klientom sprzedaży promocyjnej (...)oraz (...). Na podstawie zawartych umów P. K.otrzymał sześć telefonów marki N. (...)w cenie promocyjnej oraz sześć kart SIM o przydzielonych numerach abonenckich. (dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 1 – 2 wraz z załącznikami k. 3 – 42, zeznania świadka M. B., k. 47, k. 661 – 661v, częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. K., k.93, 453v – 454v, 481v – 482, 590 – 590v)

W trakcie zawierania przez P. K. umów z (...) S.A. sytuacja finansowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) była trudna. Spółka nie miała możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania – umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czego P. K. jako członek zarządu i udziałowiec spółki miał pełną świadomość. (dowód: umowa najmu k. 527 – 536; wypowiedzenie umowy k. 537; aneks do umowy najmu k. 546 – 548; zeznania świadka D. A. (1), k. 515 – 517, 544 – 545, 550, 569 – 569v, 588v – 590; zeznania świadka G. R., k. 482; częściowo zeznania świadka A. A. (1), k.538v – 539v, 566 – 567, 569 – 570v, 639v – 640v; częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. K., k.93, 453v – 454v, 481v – 482, 590 – 590v)

(...) S.A. w związku z zawarciem ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) sześciu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych poniosła łącznie stratę w kwocie 14184 złote 66 groszy na skutek niewywiązania się z zaciągniętego zobowiązania (dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 1 – 2 wraz z załącznikami k. 3 – 42, zeznania świadka M. B., k. 47, k.661 – 661v).

P. K. nie uregulował należności za świadczone usługi telekomunikacyjne oraz zaniechał kontaktowania się z (...) S.A. Bezskuteczne okazały się podejmowane wielokrotnie próby odzyskania należności przez wierzyciela. (dowód: zeznania świadka M. B., k. 47, k. 661 – 661v; pismo z wydrukiem z systemu (...) k. 674 – 680; zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 1 – 2 wraz z załącznikami k. 3 – 42)

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych wyżej dowodów.

Oskarżony P. K. na etapie postępowania przygotowawczego oraz przed sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony odmówił składania wyjaśnień oświadczając, że nie może składać wyjaśnień z powodu choroby oraz braku dokumentów, które świadczą o jego niewinności.

W trakcie postępowania przed sądem P. K. wyjaśnił, iż na ulicy (...) prowadził budowę Centrum (...). Jego firma (...) wynajmowała dużą halę o powierzchni 2 ha. Prowadzili tam remont i budowę. Pod koniec 2005 roku po remoncie postanowili zdobyć chętnych na wynajem powierzchni. Wskazał, iż została podpisana umowa z firmą (...) na sześć telefonów komórkowych. Telefony były użytkowane przez niego i drugiego członka zarządu, a także przez dział handlowy, to jest dyrektora i jeszcze jedną osobę. Kolejny telefon miał sekretariat. Jeszcze jeden telefon był przekazany do firmy, która robiła remont, żeby były tańsze rozmowy. Podpisanych zostało kilka umów na wynajem powierzchni. Te umowy nie doszły do skutku. W lutym 2006 roku zamknięto dostęp do obiektu. Zostało zamknięte biuro i hala, w której robili remont. Nie mieli możliwości odebrania dokumentów, w tym tych dotyczących umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Nie zapłacili rachunku za telefony, ponieważ większość środków pochłonął czynsz za halę. Wie, że część wpłat była dokonana na rzecz tych telefonów. Nie pamięta, w jakiej wysokości były te wpłaty i kiedy. Zadeklarował, iż jeżeli dostanie konto i numer faktury to należność ureguluje. Wskazał, że do dnia dzisiejszego nie odzyskali dokumentów z firmy, która zamknęła przed nimi halę.

Odpowiadając na pytania oskarżony wyjaśnił, że był członkiem zarządu w spółce (...), która została założona w celu wynajmu hal położonych w W.i pod W.. W 2005 roku rozpoczął się remont jednej z hal. W tym samym roku spółka osiągnęła dochód za wynajem powierzchni. Były podpisane umowy z kilkoma firmami. Pierwsza umowa na wynajem była podpisana w czerwcu 2005 roku, jednak wynajęto zbyt małą powierzchnię. Tamta firma zapłaciła pieniądze, żeby wyremontować halę. Były podpisane umowy z firmami (...). Te firmy płaciły awansem za wynajem hali. Firma (...), chyba od czerwca 2005 roku, płaciła, najpierw kaucję, a potem czynsz za dwa miesiące. Była to łączna kwota 80000 złotych. Firma (...) zapłaciła kwotę około 10000 złotych. Były jeszcze cztery inne firmy, które podpisały umowy najmu, ale nie pamięta ich nazw. Te firmy zapłaciły łącznie około 100000 złotych. Te środki najmu były przeznaczone na remont hali. Dochód spółki to około 10000 – 20000 złotych. To był dochód spółki, który był dalej inwestowany w remont hali. W chwili obecnej spółka ściąga wierzytelności od firm, które w 2005 roku nie zapłaciły czynszu. Hala była gotowa pod koniec lutego 2006 roku. W spółce było zatrudnione pięć osób, były im wypłacane wynagrodzenia, a środki na to były przeznaczane z czynszu za wynajem hali. Odnośnie zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych stwierdził, że podczas ich zawierania nikt się go nie pytał o kondycję finansową spółki. Do podpisania tych umów doszło, gdyż któryś z pracowników spółki mówił, że jest promocja w jakiejś sieci i można wziąć telefony. Nie pamiętał, czy te sześć telefonów było zakupionych jednego dnia. Wcześniej dla oszczędności prosił, żeby pracownicy dzwonili ze swoich telefonów. Przyszedł moment, że kiedy pracownicy powiedzieli, że nie chcą dzwonić, ponieważ są to dla nich za duże koszty. Nie kontaktował się z (...) S.A., bo nie mógł znaleźć umów, nie miał również numeru klienta. Dział windykacji (...) S.A. prosił telefonicznie o wpłatę i część pieniędzy została wpłacona. To pracownik spółki kontaktował się z (...) S.A. i prowadził rozmowy dotyczące telefonów. Stało się to po zablokowaniu telefonów. Z tego, co pamięta to dostępu do hali zostali pozbawieni między styczniem a lutym 2006 roku. Właściciele hali, to była spółka (...). To właśnie ta spółka pozbawiła ich dostępu. Jedynym powodem wyrzucenia z hali były zaległości w płaceniu czynszu.

Po okazaniu dokumentacji związanej z zawartymi z (...) S.A. umowami P. K. wskazał, iż na okazanych umowach znajdują się jego podpisy. To on zawarł te wszystkie umowy. Rachunki nie zostały zapłacone, ponieważ firmy, z którymi

podpisali umowy nie wywiązały się z płacenia czynszu. Hala była oddana dla firm wynajmujących od września 2005 roku. Natomiast hala miała być otworzona na przełomie lutego i marca 2006 roku. Wraz z postępem prac każdy ustawiał swoje stoisko. Każdy wynajmujący miał płacić za halę, aż do jej otwarcia. W sumie osiem firm wynajęło powierzchnię, jedna firma zaczęła się spóźniać z wpłatą czynszu już w październiku. Pozostałe firmy nie płaciły od listopada lub grudnia. Z tego powodu spóźniali się z czynszem do firmy, od której wynajmowali halę. Telefony były do tego potrzebne, żeby najemców pozyskać. Jedna firma, która wynajęła wcześniej powierzchnię została pozyskana przez agencję nieruchomości, a inne firmy zostały pozyskane przez pracowników, którzy dzwoniли ze swoich telefonów. Oskarżony ocenił, że MHome & F. jest winna M.P. kwotę około 90000 złotych, natomiast jego firma wystawiła faktury i oni są im winni również pewną kwotę pieniędzy, co z kolei będzie prowadziło do kompensaty. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością funkcjonuje w dalszym ciągu, ale nie ma między tą spółką a spółką (...) kontaktu. Obecnie spółka nazywa się (...) i jest prowadzona w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wyjaśnił, iż w postępowaniu w sprawie III K 308/08 występuje w roli oskarżonego. Tam pokrzywdzonym jest jedna z firm, która wynajmowała teren na hali. Wyjaśnił, iż odebrał dokument w postaci wypowiedzenia umowy najmu w dniu 14 września 2005 roku. Potwierdził, że spółka (...) zawarła aneks do umowy najmu, co nastąpiło w dniu 27 września 2005 roku. Część pieniędzy, o których mowa w aneksie została zapłacona. Przyjęli, że umowa weszła w życie, gdyż dostawali faktury za wynajem. Nie było potem żadnych innych umów zawieranych z (...). Nie pamięta, czy były płacone i w jakiej wysokości pieniądze wynikające z aneksu. Spółka (...) wystawiała dla nich faktury za wynajem bieżący po podpisaniu aneksu. Wartości faktur za wynajem bieżący był regulowany. Do tej umowy zawierali aneksy ze swoimi najemcami. Jak wynajęli halę, jako spółka (...) to mieli zapewnienia ze strony spółki (...), że hala jest w dobrym stanie. Po pierwszym deszczu okazało się, że dach jest dziurawy, a hala jest zalana. Musiał wziąć współnika, w zamian za udziały. Stąd pomysł powołania spółki (...). Ich klienci, którzy byli poinformowani o wynajęciu tej hali musieli przez nich zostać powiadomieni o przesunięciu otwarcia. Zaległości na rzecz (...) powstały w początkowych miesiącach, jak nie mieli klientów. Później zdobyli za mało klientów, żeby wystarczyło na pokrycie zaległości z początku roku. Wystarczyło na pokrycie kosztów z bieżącego czynszu. Zabrakło im około tygodnia, żeby otworzyć sklep meblowy.

Dano wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. K., w zakresie, w którym wskazał, iż jest członkiem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...), która została utworzona aby wynajmować hale położone w W. i okolicach, a także co do tego, że spółka ta wynajmowała dużą halę przy ulicy (...) w W., jak również co do faktu prowadzenia prac remontowo – budowlanych na wynajmowanym terenie, niewywiązywania się przez jego spółkę z umowy najmu i powstania zadłużenia oraz pozbawienia dostępu do hali z powodu zaległości w regulowaniu czynszu. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne oraz zgodne z zeznaniami świadków D. A. (1), A. A. (1) i G. R., jak również korelują z dokumentacją w postaci umowy najmu, jej wypowiedzenia, aneksu do umowy najmu, umowy o świadczenie usług dystrybucyjnych oraz odpisem spółki (...) z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego i wypisem z Krajowego Rejestru Urzędowego Pomiotów Gospodarski Narodowej GUS.

Za wiarygodne uznano wyjaśnienia oskarżonego P. K. w częściach, w których potwierdził okoliczność zawarcia przez spółkę (...) sześciu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A. oraz podpisania się na tych umowach. W tym fragmencie wyjaśnienia oskarżonego korelują z zeznaniami świadka M. B. oraz z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z załącznikami, a także opinią Instytutu Badań i Ekspertyz Kryminalistycznych w Warszawie.

Wewnętrznie sprzeczne, a tym samym niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego P. K., co do okoliczności kontaktowania się z pokrzywdzoną spółką po zawarciu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Oskarżony z jednej strony wskazał, że nie kontaktowano się z pokrzywdzonym z powodu braku umów i numeru klienta, a z drugiej, iż pracownik spółki kontaktował się z „człowiekiem z Polkomtela i prowadził rozmowę dotyczącą telefonu” (vide wyjaśnienia oskarżonego P. K., k. 454). Wskazać przy tym należy, iż tłumaczenie oskarżonego, jakoby brak kontaktów z pokrzywdzonym wynikał z niemożności znalezienia umów jest nielogiczne i należy je uznać jedynie za przyjętą linię obrony. Oskarżony miał świadomość zawarcia sześciu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jak również wynikających z nich obowiązków w postaci konieczności ponoszenia kosztów związanych z użytkowaniem otrzymanych telefonów. Wskazał również, iż dział windykacji pokrzywdzonej spółki telefonicznie zwracał się o

uregulowanie należności. W sytuacji nawet ewentualnych problemów z posiadaniem dokumentów dotyczących zawartych z pokrzywdzonym umów, oskarżony winien sam przejąć inicjatywę w zakresie skontaktowania się z drugą stroną zawartych umów, tak aby móc wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań. Brak takiej inicjatywy świadczy o zamiarze oszukania pokrzywdzonego i to już w momencie zawierania umów. (...) S.A. jest operatorem świadczącym usługi telekomunikacyjne o zasięgu ogólnopolskim, zaś dane kontaktowe są ogólnodostępne dla każdego zainteresowanego. Sąd z pola widzenia nie tracił okoliczności, iż oskarżony jest przedsiębiorcą, a zatem winien zachować należyłą staranność w zakresie spraw związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Nie dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazał, że były dokonane częściowe wpłaty na rzecz (...) S.A., bowiem okoliczności tej ewidentnie przeczy treść zawiadomienia o podejrzeniu popełniania przestępstwa oraz zeznania świadka M. B., a także wydruk z systemu komputerowego (...) S.A.

Dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. K., co do faktu zawarcia w 2005 roku kilku umów najmu powierzchni hali z podnajemcami i osiągania dochodu z tego tytułu, jak również co do tego, że uzyskane środki były przeznaczane na remont hali, nadto co do późniejszego niewywiązywania się przez podnajemców z umów zawartych z jego spółką, co przyczyniło się do opóźnień w regulowaniu należności na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wyjaśnienia te są zasadniczo spójne, logiczne i korelują z zeznaniami A. A. (1) i G. R.. Przy czym wyjaśnienia oskarżonego P. K. w zakresie momentu rozpoczęcia działań o pozyskanie chętnych na podwytajem hali są wewnętrznie sprzeczne, skoro początkowo wskazał on, iż pod koniec 2005 roku po remoncie postanowił zdobyć klientów chętnych na wynajem powierzchni, później zaś wyjaśnił, iż w czerwcu 2005 roku była podpisana pierwsza umowa na wynajem hali, następnie podniósł, iż hala została oddana dla firm wynajmujących od września 2005 roku.

Nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym wyjaśnienia oskarżonego P. K., w których wskazał, iż nie miał możliwości odbioru dokumentów od (...) Centrum (...) i do tej pory nie odzyskał ich. W tej mierze odmiennie depozycje złożył świadek D. A. (2), wskazując, iż wzywano oskarżonego do odbioru rzeczy i dokumentów, które ostatecznie zostały odebrane przez A. A. (1). Natomiast ten ostatni wskazał, iż właściciel hali stwarzał problemy z oddaniem dokumentów, jednak później udało się je odzyskać. Tłumaczenie oskarżonego w tym zakresie może być konsekwencją jego oświadczenia złożonego podczas pierwszego przesłuchania, w którym podniósł, iż nie może składać wyjaśnień, między innymi, z powodu braku dokumentów, które świadczą o jego niewinności.

Wyjaśnienia oskarżonego P. K., w zakresie momentu, w którym powstały opóźnienia w regulowaniu należności na rzecz wynajmującego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (co obrazuje sytuację finansową jego spółki) są wewnętrznie sprzeczne, a przez to niewiarygodne. Z jednej strony oskarżony wskazał, iż zaległości powstały w początkowych miesiącach, jak nie mieli klientów na podnajem, z drugiej strony okoliczności te oskarżony wiązał z faktem nieuiszczenia należności na rzecz jego spółki przez podnajemców w październiku, a następnie w listopadzie i grudniu 2005 roku.

Tymczasem jak wynika ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji dotyczącej współpracy oskarżonego P. K. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, sytuacja finansowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w momencie jej powstania jako osoby prawnej we wrześniu 2005 roku była trudna.

Oskarżony P. K. współpracował uprzednio jak członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w J. ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W., bowiem w dniu 31 marca 2005 roku pomiędzy tymi podmiotami, została zawarta umowa najmu 9395 m² powierzchni magazynowej oraz 1260 m² powierzchni biurowej oraz socjalnej, znajdujących się na nieruchomości położonej przy ulicy (...), znanej jako (...). Następnie, w dniu 14 lipca 2005 roku P. K. z A. A. (1) zawiązali spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) z siedzibą w W. przy ulicy (...). Po zawiązaniu wskazanej spółki, w dniu 1 sierpnia 2005 roku, pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. – jako wynajmującym – a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością organizacji z siedzibą w W. – jako najemcą – została zawarta umowa najmu, której przedmiotem były te same powierzchnie magazynowe, biurowe oraz socjalne jak uprzednio określone (ze spółką (...)) w umowie najmu z dnia 31 marca 2005 roku. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością organizacji z siedzibą w W. zobowiązała się zapłacić zobowiązania spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością (...) wobec wynajmującego w kwocie 151985 złotych 34 grosze w terminie do dnia 19 sierpnia 2005 roku, a w razie zwłoki w wykonaniu tego zobowiązania wynajmujący (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością W. została upoważniona do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym. Wypowiedzenie takie nastąpiło w dniu 14 września 2005 roku. Spółka (...) w dniu 27 września 2005 roku została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Wspólnikami i jednocześnie członkami zarządu, uprawnionymi do samodzielnej reprezentacji spółki, byli P. K. i A. A. (1). Przeważającym rodzajem prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej było wynajmowanie nieruchomości na własny rachunek. Tego samego dnia pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością W. został zwarty aneks do umowy najmu z dnia 1 sierpnia 2005 roku. Na mocy zawartej umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością W. wycofała swoje oświadczenie z dnia 14 września 2005 roku o wypowiedzeniu umowy najmu, na co zgodę wyraził najemca. Przedmiotem umowy najmu miała być mniejsza niż poprzednio powierzchnia magazynowa oraz taka sama powierzchnia biurowa i socjalna. (...) zobowiązała się zapłacić zaległości w wysokości 213562 złote 88 groszy w ten sposób, iż do dnia 7 listopada 2005 roku miał uiszczyć kwotę co najmniej 110000 złotych oraz do dnia 30 listopada 2005 roku kwotę 103562 złote 88 groszy wraz z należnymi odsetkami za zwłokę.

Podniesione okoliczności wskazują, iż (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z uwagi na przejęte po spółce (...) zobowiązania oraz związane z potrzebą regulowania czynszu bieżącego, była zadłużona w chwili zawierania umowy najmu w sierpniu 2005 roku, a w kolejnych miesiącach proces ten postępował. Sytuacji tej nie poprawiło zawieranie umów dotyczących podnajmu, bowiem uzyskane środki przeznaczone były na przeprowadzenie remontu hali. Ponadto, jak wyjaśnił oskarżony zbyt małą powierzchnią hali udało się wynająć, zaś firmy które zawarły umowy najmu przestały wywiązywać się ze swych zobowiązań w zakresie płatności (od października 2005 roku). Niewątpliwie oskarżony zawiązując spółkę (...) podejmował działania naprawcze zmierzające do wywiązania się z uprzednio zawartej umowy i poprawienia sytuacji finansowej i jak wskazał telefony uzyskane na podstawie zawartych umów miały mu pomóc w pozyskaniu nowych najemców. Nie zmienia to jednak tego, że mając świadomość odnośnie sytuacji finansowej spółki, którą reprezentował jako członek zarządu i w imieniu której zawierał w grudniu 2005 roku, a następnie w styczniu 2006 roku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zdawał sobie sprawę, że jego spółka nie ma możliwości wywiązania się z zaciąganych zobowiązań.

W tym kontekście wyjaśnienia oskarżonego P. K., w których podniósł, iż nie zapłacono rachunku za telefony na rzecz pokrzywdzonego, gdyż większość środków pochłonął czynsz na halę są nielogiczne i stanowią przyjętą linię obrony, gdyż oskarżony już wcześniej wiedział, że nie będzie mógł przeznaczyć środków pieniężnych na regulowanie należności wobec (...) S.A. z tytułu zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W chwili zawierania umów zdawał sobie sprawę, że posiada znaczne zobowiązania względem spółki (...), których nie był w stanie na bieżąco regulować. Okolicznością świadczącą o tym, iż sytuacja spółki była zła jest również niemożność odzyskania przez pokrzywdzonego (...) S.A. należności w wyniku działań windykacyjnych.

W ocenie sądu z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego nie mają znaczenia okoliczności, które spowodowały trudną sytuację finansową jego spółki. Nie kwestionując zatem podnoszonych przez oskarżonego okoliczności, takich jak niewywiązywanie się z umów przez podnajemców, potrzebę przeprowadzenia remontu hali czy trudności w pozyskaniu nowych klientów stwierdzić należy, że nie wpływają one na kwestię zasadniczą, a mianowicie, iż oskarżony miał pełną świadomość, co do sytuacji finansowej prowadzonej przez siebie firmy.

W świetle tych okoliczności za niewiarygodne należy uznać wyjaśnienia oskarżonego P. K., w których nie przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Dano wiarę zeznaniom świadka A. A. (1), w których opisał przedmiot działalności prowadzonej przez spółkę (...) oraz tego, że początkowo za wynajem hali służyły płatności, a później pojawiły się problemy finansowe, jak również co do tego, iż z uwagi na nieopłacony czynsz hala została zamknięta. Zeznania tego świadka w tej części korelują z wyjaśnieniami oskarżonego P. K. oraz z zeznaniami świadka D. A. (1), jak również z zeznaniami świadka G. R., za wyjątkiem kwestii związanych z oddaniem dokumentów, co zostało omówione na etapie oceny wyjaśnień oskarżonego.

Ten ostatni świadek potwierdził fakt korzystania z telefonów zakupionych przez oskarżonego przez osoby zatrudnione w spółce, co koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego P. K. oraz z zeznaniami świadka G. R..

Wiarygodne są zeznania A. A. (1), w których wskazał, iż był on odpowiedzialny za sprawy remontowo – budowlane, związane z przygotowaniem hali na potrzeby podnajemców, wskazał szczegółowo na zakres prowadzonych prac, w tym w szczególności związanych z dostosowaniem hali do potrzeb najemców oraz wskazał, iż prace remontowe prowadził i nadzorował G. R.. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka G. R. oraz korelują z dokumentacją w postaci umowy o świadczenie usług dystrybucyjnych.

Natomiast zeznania tego świadka są wewnętrznie sprzeczne w zakresie tego z czyich środków pieniężnych były zakupywane materiały na remont hali dokonywany na rzecz spółki (...) S.A. oraz tego, kto dysponował kwotą otrzymaną od tej firmy, co nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Świadek ostatecznie wskazał, iż nie pamięta kto kupował materiały niezbędne do remontu. Okoliczności te nie są istotne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia jest również kwestia wzajemnych rozliczeń z podnajemcą – firmą (...) S.A.

Dano wiarę zeznaniom świadka D. A. (1), który potwierdził fakt współpracy P. K., jako członka zarządu spółki (...), a następnie spółki (...) z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, w której był dyrektorem zarządzającym. Zeznania tego świadka w kwestii zasadniczej, to jest w zakresie okoliczności niewywiązywania się przez spółkę (...) z umów najmu oraz wskazania na zadłużenie tej spółki w okresie współpracy i nadal, okresu udostępniania hali i momentu jej zamknięcia dla spółki oskarżonego są spójne, logiczne i korelują z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami świadków A. A. (2) i G. R. oraz z dokumentacją w postaci umów najmu.

Dano wiarę zeznaniom świadka G. R., który wykonywał na rzecz spółki (...) prace budowlane polegające na wykończeniu i zagospodarowaniu hali pod sklep meblowy. Jego zeznania w zakresie zamknięcia dostępu do hali, korzystania z telefonów otrzymanych przez oskarżonego od (...) S.A. przez ekipę wykonującą prace adaptacyjne są spójne i logiczne oraz zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego P. K. i zeznaniami świadków D. A. (1) i A. A. (1). Świadek wskazał, iż nie zapłacono mu całości wynagrodzenia za pracę, co według jego wiedzy wynikało z tego, iż najemcy nie płacili czynszów, co potwierdza złą sytuację spółki (...).

Dano wiarę zeznaniom świadka M. B., gdyż są one szczerze, spójne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne, a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym obejmujących załączniki dołączone do zawiadomienia o przestępstwie oraz wydrukiem z systemu (...), a także częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego P. K., to jest w zakresie faktu zwarcia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Świadek opisał okoliczności świadczące o wyłudzeniu przez oskarżonego usług telekomunikacyjnych oraz procedurę weryfikacji klienta przed zawieraniem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co koresponduje z zeznaniami świadka K. S., którym również dano wiarę, jako szczerym, spójnym, logicznym i wewnętrznie niesprzecznym. Jednak zeznania tego ostatniego świadka nie miały większego wpływu na ustalenia poczynione w sprawie, bowiem świadek nie zajmował się sprawą dotyczącą oskarżonego P. K..

Podzielono opinię Instytutu Badań i Ekspertyz Kryminalistycznych w Warszawie. Opinia została wydana po przeprowadzeniu badań charakterystycznych dla jej przedmiotu. Wnioski zawarte w opinii zostały uzasadnione w sposób przekonujący i odpowiadający zasadom opiniowania. Strony w toku postępowania opinii nie kwestionowały. Z przedmiotowej opinii wynika, iż podpisy na umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz na oświadczeniach w związku z ich zawarciem złożonymi, zostały nakreślone przez P. K.. Opinia na etapie postępowania przed sądem nie była kwestionowana przez strony, a oskarżony potwierdził, iż to jego podpisy widnieją na dokumentach będących przedmiotem opinii.

Za wiarygodne uznano pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 394 §1 i §2 k.p.k. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości; również sąd dokonując ich

kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że wina oskarżonego P. K. nie budzi wątpliwości oraz została w pełni udowodniona.

Prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w W. oskarżył P. K. o popełnienie występku polegającego na tym, że w dniach 30 grudnia 2005 roku i 4 stycznia 2006 roku, w W., działając przestępstwem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 14184,66 zł (...) S.A. w ten sposób, że wprowadzając w błąd pracowników firmy co do zamiaru wywiązywania się z zaciągniętych zobowiązań, zawarł sześć umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nabywając w ramach promocji sześć telefonów marki N. (...), nie podejmując spłat należnych rachunków, to jest o czyn z art. 286 §1 k.k.

Oskarżony P. K. jest pełnoletni, nie leczył się psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie i odwykowo (vide wyjaśnienia oskarżonego P. K., k. 91 i 453v), a sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość jego poczytalność w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przepis art. 286 §1 k.k. stanowi, że kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze.

Przestępstwo określone w art. 286 §1 k.k. jest powszechnym przestępstwem przeciwko mieniu, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Działanie sprawcy może polegać, między innymi, na wprowadzeniu w błąd osoby rozporządzającej mieniem, a wprowadzenie to może przybrać postać działania, czy zaniechania lub stanowić ich kombinację. Jest to przestępstwo umyślne, zaliczane do tak zwanej celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując określone zachowania musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego działania lub zaniechania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym. Oszustwo z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (*dolus directus coloratus*), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 1973 roku, w sprawie III KR 278/83, opublikowanym w OSNPG 1974/7/81).

Błąd w rozumieniu przestępstwa oszustwa to fałszywe wyobrażenie, czyli urojenie lub nieświadomość, dotyczące faktów, zjawisk, stosunków, okoliczności dotyczących osób, jakości, liczby i wartości rzeczy, a także co do istniejących przepisów prawnych. W konsekwencji można wyróżnić jako relewantne z punktu widzenia znamion przestępstwa oszustwa następujące odmiany błędu: błąd, co do osoby; błąd, co do rzeczy oraz błąd, co do zjawiska i zdarzenia. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Nieprawidłowe odzwierciedlenie rzeczywistości w świadomości rozporządzającego mieniem stanowić ma więc rezultat podejmowanych przez sprawcę działań. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, czy też zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy.

Przepis art. 286 §1 k.k. nie wymaga, aby dla wprowadzenia w błąd sprawca podejmował szczególne czynności, polegające na działaniu podstępny lub chytrym. Dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie lub zaniechanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi natomiast istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę określonej decyzji

o rozporządzeniu mieniem. Innymi słowy, działanie mające na celu wywołanie błędu odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny.

Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa jest zamiar bezpośredni, który powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że nie ma żadnych wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 286 §1 k.k. P. K. w okresie pomiędzy 30 grudnia 2005 roku a 4 stycznia 2006 roku zawarł z pokrzywdzonym sześć umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zawierając te umowy wprowadził w błąd upoważnionych przedstawicieli (...) S.A., co do sytuacji finansowej spółki i możliwości wywiązania się przez nią z zaciąganego zobowiązania. W realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż niewątpliwie sytuacja finansowa spółki (...) w momencie zawierania przez członka jej zarządu P. K., w dniu 30 grudnia 2005 roku oraz w dniu 4 stycznia 2006 roku była zła. Faktu tego oskarżony nie kwestionował. W swoich wyjaśnieniach wskazał on na konieczność pozyskania nowych klientów na wynajem hali, która, jego zdaniem, w zbyt małej części została wynajęta. Telefony miały być narzędziami ułatwiającymi pozyskanie najemców. Zawierając wskazane umowy oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że nie będzie w stanie wywiązać się z tych umów, skoro jak sam wyjaśnił uzyskiwany dochód przeznaczał na remont, czynsz, czy wypłatę wynagrodzeń dla pracowników, a istniała również potrzeba wywiązywania się z zaległych zobowiązań wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...). Zachowanie oskarżonego bezspornie nakierowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej. Bezspornie oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim i pełnym rezeźnaniem, co do przedsięwziętych działań, a jego celem było osiągnięcie korzyści majątkowej. Zachowanie oskarżonego po zawarciu umów, polegające na zaniechaniu kontaktowania się z pokrzywdzonym i regulowania należności na rzecz (...) S.A. potwierdza, iż od samego początku nie miał on zamiaru wywiązania się z umów.

Poszczególne zachowania P. K. złożyły się na jeden czyn, gdyż podejmowane były z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu. Skutkowało to potraktowaniem zachowania oskarżonego, jako jednego czynu, stosownie do dyspozycji art. 12 k.k. Zgodnie z tym przepisem dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. W realiach niniejszej sprawy bez znaczenia jest tożsamość pokrzywdzonego, jako że przedmiotem zamachu nie było dobro osobiste. W doktrynie i orzecznictwie pojęcie krótkich odstępów czasu są różnie interpretowane, chociaż nie budzi większych wątpliwości, że są to odstępy rzędu kilku lub kilkunastu dni, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Nie sposób było podzielić opisu zachowania oskarżonego zaproponowanego przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, dlatego też z przyczyn wyżej wskazanych wyżej dokonano korekty opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. K. uznając go za winnego tego, że w okresie od 30 grudnia 2005 roku do 4 stycznia 2006 roku, w W. na Alejach (...) i ulicy (...), województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14184 złote 66 groszy (...) S.A. w ten sposób, że podczas zawierania sześciu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w wyniku czego otrzymał 6 telefonów marki N. (...) w cenie promocyjnej oraz sześć kart SIM o przydzielonych numerach abonenckich wprowadził w błąd upoważnionych przedstawicieli (...) S.A., co do sytuacji finansowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) i możliwości wywiązania się przez nią z zaciąganego zobowiązania.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 k.k. oraz art. 53 §1 i §2 k.k. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał, że adekwatnymi dla oskarżonego P. K. za popełnienie przestępstwa karami, będą kara roku pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości dwustu stawek dziennych, w wysokość czterdziestu złotych każda z nich.

Kary te zostały wymierzone według własnego uznania, z baczeniem na to, by były one orzeczone w granicach przewidzianych przez ustawę. Jednocześnie w polu widzenia sądu pozostawało to, by orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy, a także by uwzględniały stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu. Ponadto, wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając kary uwzględniono motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstw.

Jednocześnie w polu widzenia sądu pozostawało to, by orzeczone kary nie przekraczały stopnia winy, który uznano za wysoki. Oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę, czy też ją umniejszającą, a ponadto ma on zdolność rozpoznania obowiązujących w społeczeństwie norm i ma pełną świadomość, co do zachowań zakazanych. Świadomość ta winna być tym większa, że oskarżony jako przedsiębiorca, prowadzący działalność gospodarczą winien zachować należytą staranność w prowadzeniu spraw podmiotu gospodarczego, który reprezentował jako członek jej zarządu, którą to staranność określa się w takim wypadku przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 §2 k.c. i art. 293 §2 k.s.h.).

Orzeczone kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznano za znaczny. P. K. swoim działaniem godził w mienie, a na skutek popełnionego przestępstwa pokrzywdzony poniósł znaczną szkodę. Oskarżony działał świadomie i z premedytacją, co zostało powyżej wykazane stosownymi rozważaniami na tę okoliczność. Motywacja oskarżonego, działanie z niskiej pobudki, jaką była chęć wzbogacenia, musi zasługiwać na szczególne potępienie. P. K. chciał polepszyć sytuację materialną spółki, którą reprezentował kosztem majątku pokrzywdzonego. Działanie oskarżonego było przy tym wyrafinowane, bowiem zdecydował się na popełnienie przestępstwa mając świadomość tego, iż niekoniecznie doprowadzi to do poprawy sytuacji spółki.

Jako okoliczności łagodzące potraktowano dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz długi okres czasu pomiędzy przestępstwem, a datą wyrokowania, w trakcie którego oskarżony przestrzegał obowiązującego porządku i nie wszedł w konflikt z prawem.

W ocenie sądu wymierzone w ten sposób kary powinny odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczone kary winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa oraz wzmocnić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami zachowanie.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony z popełnionego przestępstwa osiągnął korzyść majątkową, na podstawie art. 33 §2 k.k., sąd wymierzył mu grzywnę w wysokości dwustu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę czterdziestu złotych.

Wysokość grzywny, tzn. liczba stawek dziennych, dostosowana jest do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu P. K. w wyroku. Z kolei wysokość stawki dziennej uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości finansowe.

Mając na uwadze dodatnią prognozę kryminologiczną dotyczącą oskarżonego zdecydowano się na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.

W przypadku P. K. ustalono istnienie dodatniej prognozy kryminologicznej w oparciu o dotychczasową niekaralność oraz prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia, co przejawia się w zarobkowaniu i zaangażowaniu w życie rodzinne (oskarżony jest ojcem małoletniego dziecka).

Ustalając okres próby na trzy lata sąd kierował się tym, by okres ten zapewniał skuteczne wychowawcze oddziaływanie na skazanego, a jednocześnie wymógł na nim zachowanie zgodne z normami prawa. Okres próby umożliwi także zweryfikowanie trafności postawionej w stosunku do oskarżonego dodatniej prognozy kryminologicznej.

Mając na uwadze fakt warunkowego zawieszenia wykonania oskarżonemu P. K. kary pozbawienia wolności sąd w okresie próby zobowiązał go do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10000 złotych w terminie roku od daty uprawomocnienia się wyroku.

W wyroku rozstrzygnięto o dowodach rzeczowy zabezpieczonych w toku postępowania i na podstawie art. 230 §2 k.p.k. dowody rzeczowe określone w pkt 1 – 18 wykazu dowodów rzeczowych Nr I/1396/07 (k. 66 – 67 akt sprawy) zwrócono pokrzywdzonemu (...) S.A.jako uprawnionemu, wobec ich zbędności dla postępowania karnego.

Stosownie do treści art. 626 §1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Na koszty sądowe składają się opłaty oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, w myśl art. 616 §2 pkt 1 i 2 k.p.k.

W niniejszej sprawie opłata od orzeczonej kary pozbawienia wolności wynosi 180 złotych, stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm., zwana dalej ustawą o opłatach w sprawach karnych) , zaś od kary grzywny zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, 20 procent od kwoty wymierzonej grzywny, a zatem w niniejszej sprawie 1600 złotych. Reasumując, łącznie opłata od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny wynosi 1780 złotych.

Na wydatki w niniejszej sprawie składają się:

- na podstawie art. 618 §1 pkt 1 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) ryczałt za doręczenia w wysokości łącznie 40 złotych, odrębnie za postępowanie przygotowawcze i postępowanie przed sądem;

- na podstawie art. 618 §1 pkt 10 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. Nr 151, poz. 1468) koszty związane z uzyskaniem zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego w wysokości 50 złotych;

- na podstawie art. 618 §1 pkt 9 k.p.k. należności związane z wydaniem opinii z zakresu badań dokumentów w wysokości łącznie 1844 złote 64 grosze.

Łącznie wydatki w niniejszej sprawie wynoszą 1934 złote 64 grosze.

Kwotę tę zasądzono od oskarżonego P. K. na rzecz Skarbu Państwa, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od ich ponoszenia. W realiach niniejszej sprawy mając w polu widzenia wysokość dochodów osiąganych przez oskarżonego P. K., a także jego sytuację majątkową Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie doszedł do przekonania, że uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych w pełnej wysokości nie będzie dla niego zbyt uciążliwe.

Mając na uwadze powyższe rozważania i na podstawie powołanych powyżej przepisów Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.